

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 16Co/7/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3723200142
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Čelková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3723200142.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivicy Čelkovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Aleny Radičovej v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXXX/XXX, B. D., zastúpený:

JUDr. Róbert Fatura, advokát, s. r. o., so sídlom Centrum 18/23, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 46 528 644, proti žalovanému: A. B., nar. X.XX.XXXX, bytom E. XX, zastúpený: JUDr. Gabriela Holmová Divková, MBA, advokátka so sídlom Šoltésovej 346/1, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 42 273 773, o určenie vlastníckeho práva a vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín (predtým Považská Bystrica) č.k. PB-6C/2/2023-31 zo dňa 18. mája 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III.
p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa proti žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. konanie v časti o určenie, že žalobca je vlastníkom stavby súp. č. XX postavenej na parcele KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m², nachádzajúcej sa v k. ú. E. a v časti o jej vypratanie zastavil. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanému do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej po právoplatnosti rozsudku rozhodne súdny úradník.

2. Žalobca sa pôvodne podanou žalobou proti žalovanému domáhal určenia, že žalobca je vlastníkom parcely KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 801 m², KN-C XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m², KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 47 m², KN-C č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 67 m², KN-C č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 72 m², všetko zapísané na LV č. XXXX, k.ú. E. a stavby so súpisným č. XX, postavenej na parcele KN-C XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m². Zároveň sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému vypratať parcelu KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 801 m², KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m², KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 47 m², KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 67 m², KN-C XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 72 m², všetko zapísané na LV č. XXXX, k.ú. E. a stavbu so súpisným č. XX, postavenej na parcele KN-C č. XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m², nachádzajúcom sa v k.ú. E.. Žalovaný ako obdarovaný sa podľa žalobcu správa voči nemu v rozpore s dobrými

mravmi a to hrubým spôsobom. Žalobca zaslal žalovanému výzvu na vrátenie daru. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť s odôvodnením, že žalobca (darca) nepredložil žiadne relevantné dôkazy, ktorými by preukázal, že on, ako obdarovaný, sa k nemu správa tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy, čím by sa mohol domôcť vrátenia daru formou určovacej žaloby, že je vlastníkom darovaných nehnuteľností.

3. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť v časti o určenie, že žalobca je vlastníkom stavby súp. č. XX postavenej na parcele KN-C XXX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 35 m², nachádzajúcej sa v k. ú. E. a v časti o jej vypratanie, z dôvodu, že uvedená stavba už neexistuje. Žalovaný so späťvzatím súhlasil, a preto súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil v zmysle § 145 CSP v spojení s § 146 CSP.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia, že je vlastníkom predmetných nehnuteľností, čo predstavuje určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c/ CSP. Úspešne môže podať určovaciu žalobu len ten, kto má na požadovanom určení naliehavý právny záujem, ktorý spočíva v tom, že právne postavenie žalobcu je bez tohto určenia ohrozené, alebo sa jeho právne postavenie stalo neistým. Vzhľadom k tomu, že žalovaný je na LV č. XXXX

k. ú. E. vedený ako vlastníkom predmetných nehnuteľností, žalobca ho vyzval na vrátenie daru, žalovaný popiera nárok žalobcu na vrátenie daru, nepochybne svedčí darcovi (žalobcovi) v takom prípade naliehavý právny záujem domáhať sa žalobou na určenie, že je vlastníkom darovaných nehnuteľností, pretože až určovací výrok súdu je podkladom pre ďalší zápis vlastníckeho práva darcu k daru príslušným okresným úradom (správou katastra) do katastra nehnuteľností. Medzi stranami nebolo sporné, že nehnuteľnosti zapísané na

LV č. XXXX, k.ú. E. žalobca (otec) daroval žalovanému (synovi) na základe darovacej zmluvy zo dňa 28.06.2004 a zo dňa 30.7.2008. Taktiež nebolo sporné, že žalobca doručil žalovanému výzvu na vrátenie daru zo dňa 30. 6. 2020, pričom ako dôvod vrátenia daru uviedol skutočnosť, že v priebehu v roku 2020 sa žalovaný začal správať voči žalobcovi

v rozpore s dobrými mravmi, začal ho obviňovať a vymýšľať si, že mu kradne benzín alebo rôzne veci a znemožnil mu užívať jeho nehnuteľností tým, že mu bezdôvodne zamedzil k ním prístup. Spornou bola skutočnosť, či sa žalovaný voči žalobcovi správal spôsobom, ktorým by hrubo porušoval dobré mravy.

5. Žalobcom tvrdené hrubé porušenie dobrých mravov žalovaným nebolo preukázané.

V danom prípade sa malo jednať o obviňovanie žalobcu zo strany žalovaného, že mu kradne benzín alebo rôzne veci. Nebolo sporným, že vzťahy medzi žalobcom (otcom) a žalovaným (synom) sú naštrbené, keď žalobca a jeho syn (nevlastný brat žalovaného) svojvoľne vstupujú na pozemky žalovaného, resp. do jeho humna, či hospodárskej budovy (dielne), používajú náradie žalovaného tam uskladnené, v súvislosti s čím dochádza nezriedka (hoc aj neúmyselne) k vzniku škôd na majetku žalovaného. Bolo nesporné, že vzťahy sa narušili po tom, čo žalobca daroval žalovanému predmetné nehnuteľnosti - pozemky, na ktorých si žalovaný postavil rodinný dom a zrekonštruoval hospodársku budovu. Predstava žalobcu

v čase darovania bola taká, že na dôchodku bude užívať a oddychovať v starej, pôvodnej chalupe stojacej na pozemkoch, ktorá predstava sa nenaplnila, keď si žalovaný postavil nový dom a v dôsledku vznikajúcich konfliktov si oplotil pozemky. Žalovaný poprel, že by sa so žalobcom dohodli v čase darovania, že žalobca bude užívať chalupu. Za situácie, keď na majetku žalovaného vznikajú konaním žalobcu (či jeho syna) škody, je pochopiteľné, že mu toto vyčíta. Samotný svedok (syn žalobcu) potvrdil, že si požičiavajú náradie žalovaného, či berú benzín, keď je tankovacia pumpa zavretá (tento neskôr žalovanému vráti). Svedok poprel, že by žalovanému úmyselne spôsobovali škodu, avšak pripustil, že nechtiac sa to mohlo stať. Následne vznikali medzi žalobcom a žalovaným vzájomné hádky a nezhody. Tieto boli zrejme aj počas prebiehajúceho pojednávania. Súd prvej inštancie v konaní žalovaného nevhliadol hrubé porušenie dobrých mravov. Neboli preukázané zo strany žalovaného ani žiadne hrubo urážlivé vyjadrenia smerom k žalobcovi. Naopak žalobca sa vyjadroval na žalovaného, že je „pankhart“ a pod., či zavolať na žalovaného políciu za účelom vydania krovinorezu bez toho, aby žalovaného o jeho vydanie vopred požiadal. Na pojednávaní žalobca prezentoval, že praje žalovanému, aby dopadol horšie ako on, či jeho (mŕtva) matka. Na druhej strane žalovaný citlivo prežíval prebiehajúce konanie, prejavoval úprimnú ľútosť nad narušením vzťahom s otcom. V kontexte celkovej vypätej situácie

v rodine, obojstranne konfrontačnej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným možno vzájomné vyjadrenia strán sporu považovať za spoločensky nežiadúcu komunikáciu. Nebolo preukázané žiadne také konanie žalovaného, či vyjadrenie, ktoré by svojou váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Od žalovaného nemožno požadovať, aby preukazoval, že nekonal v rozpore s dobrými mravmi (tzv. negatívna dôkazná teória) a bolo na žalobcovi, aby tvrdil a preukazoval správanie žalovaného majúce charakter hrubého porušenia dobrých mravov, ktoré dôkazné bremeno neunesol. Napokon v konaní nebolo ani preukázané, že by žalovaný znemožnil užívať žalobcovi nehnuteľnosti, ktoré má vo vlastníctve (záhradu) tým, že by mu bezdôvodne zamedzil k nim prístup. Naopak, svedok (syn žalobcu), navrhnutý žalobcom, vypovedal, že žalovaný umožňuje žalobcovi prechod cez jeho pozemky na pozemky žalobcu (záhradu) a sám žalobca sa vzhľadom na narušené vzťahy rozhodol, že cez ne nebude prechádzať.

6. Keďže žalobca neunesol v súdenom spore dôkazné bremeno, že sa žalovaný ako obdarovaný správal k darcovi tak, že tým hrubo porušil dobré mravy, súd prvej inštancie výrokom II. žalobu vo zvyšnej (nezastavenej) časti zamietol.

7. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 256 ods.1 CSP. V časti o určenie vlastníckeho práva k stavbe a jej vypratania žalobca vzal v priebehu konania žalobu späť z dôvodu, že táto neexistuje, čím zavinil zastavenie konania, čo súd prvej inštancie vyhodnotil ako procesný neúspech žalobcu. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. V konaní mal tak plný úspech žalovaný, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania proti neúspešnému žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov rozhodne v zmysle § 262 CSP vyšší súdny úradník po tom, ako nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť.

8. Proti výroku II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že za celú napätú situáciu nesie zodpovednosť len žalobca a nie žalovaný. Súd prvej inštancie považoval tvrdenia žalovaného za pravdivé a žalobcu za nepreukázané. Žalobca nikdy nepovedal o žalovanom, že je pankhart, keďže výraz pankhart znamená dieťa nemanželského pôvodu a to žalovaný nie je. V podstate by žalobca urážal hlavne sám seba. Taktiež súd prvej inštancie bral za preukázané, že žalobca so žalovaným nemali ústnu dohodu o tom, že žalobca bude môcť sčasti užívať starú chalupu a humno a prechádzať na svoj pozemok, aby ho mohol obhospodarovať. Ide o svedectvo otca proti svedectvu syna, pričom táto skutočnosť ostáva spornou. Vyjadrenia žalovaného o tom, že nebráni otcovi prechádzať na svoj pozemok sú podľa žalobcu klamlivé. Vždy, keď žalobca chcel prejsť k svojim nehnuteľnostiam mu žalovaný začal nadávať a urážať ho, že tam nemá čo robiť. Z toho dôvodu žalobca volal aj policajtov za účelom, aby mu bol vydaný krovinoz. Celá situácia vznikla v dôsledku nevhodného správania sa syna voči otcovi. Konanie žalovaného je nutné jednoznačne vyhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Pri hrubom porušení dobrých mravov ide buď o porušenie značnej intenzity alebo porušovanie sústavné, alebo aj neposkytnutie potrebnej pomoci darcovi alebo iným osobám. Žalovaný dlhodobo neposkytuje žalobcovi pomoc. Pri tom, ako sa snažil žalobca obhospodarovať svoje nehnuteľnosti mu žalovaný vytváral len a len prekážky. Žalobca nepotreboval žiadne náradie od žalovaného, celý život hospodáril a mal tam potrebné vybavenie na starostlivosť o záhradu. Naopak, žalovaný si požičiaval náradie od žalobcu. Žalobca nikdy žiadnym spôsobom nepoškodil majetok žalovaného. Žalovaný ešte aj na pojednávaní svojim prejavom urážal žalobcu, kedy ho obvinil z toho, že doma bil svojich rodinných príslušníkov a svojmu druhému synovi nedával jedlo. Podľa žalobcu súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil svedecké výpovede, kedy je očividné, že žalovaný sa voči žalobcovi správa v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je to v takej intenzite, že to oprávňuje žalobcu na prinavrátenie daru od žalobcu v zmysle ust. § 630 Občianskeho zákonníka. Žalobca nesúhlasil ani s výrokom o trovách konania, podľa ktorého je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Pokiaľ aj mal súd prvej inštancie za to, že žaloba žalobcu je nedôvodná, ide o prípad hodný osobitného zreteľa v zmysle ust. § 257 CSP, kedy by súd nemal priznať trovy konania žiadnej zo strán sporu. Žalobca je osoba vyššieho veku, ktorá sa len snaží obhospodarovať svoj pozemok. Žalobca je otcom žalovaného, ktorému daroval majetok značnej hodnoty, pričom sám bezodplatne na žalovaného previedol svoje nehnuteľnosti, ktoré využíval. Z uvedeného dôvodu je nespravodlivé požadovať po žalobcovi od žalovaného trovy konania. Žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie, resp. aby rozsudok zrušil

a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie a priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu (postup podľa § 373 ods. 3 CSP) vyjadril tak, že žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť v celom rozsahu ako vecne správny, v zmysle § 387 CSP a žalobcu zaviazal aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Podľa žalovaného súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil aj správny právny názor (v ods. 18. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), keď ustálil, že žalobcom tvrdené hrubé porušenie dobrých mravov žalovaným nebolo preukázané, keď sa malo jednať o obviňovanie žalobcu zo strany žalovaného, že mu kradne benzín alebo rôzne veci, aj keď mal súd prvej inštancie za nesporné, že vzťahy medzi žalobcom a žalovaným sú naštrbené, že vzťahy sa naštrbili po tom, čo žalobca daroval žalovanému nehnuteľnosti, na ktorých si postavil rodinný dom, zrekonštruoval hospodársku budovu a oplotil pozemky, čím sa nenaplnila predstava žalobcu o užívaní daných nehnuteľností. Súd prvej inštancie predovšetkým zamerlal svoje dokazovanie na preukázanie skutkových okolností vymedzených v jednostrannom právnom úkone, ktorý bol adresovaný žalovanému a ktoré skutkové okolnosti boli predmetom dokazovania a posudzovania z hľadiska, či došlo k naplneniu predpokladov, za ktorých sa darca môže domáhať vrátenia daru podľa § 630 OZ. Tvrdené skutočnosti zo strany žalobcu uvádzané vo výzve, ako aj v žalobe neboli preukázané, práve naopak, svedeckou výpoveďou A. B. boli vyvrátené. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil svedeckú výpoveď, keď uviedol, že v kontexte celkovej vypätej situácie v rodine, obojstranne konfrontačnej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným možno vzájomné vyjadrenia strán sporu považovať za spoločensky nežiadúcu komunikáciu, keď nebolo preukázané také konanie žalovaného, či vyjadrenie, ktoré by svojou váhou a pôsobením nadobudlo povahu hrubého porušenia dobrých mravov. Žalovaný poukázal na judikatúru vyšších súdnych autorít, napr. rozsudok NS SR 2Cdo/5/1997, rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/107/2013, rozsudok Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5C/193/2012, rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/5/1997. Žalovaný žiadnym spôsobom hrubo neporušil dobré mravy voči otcovi, do dnešného dňa nebolo voči žalovanému začaté žiadne trestné a ani priestupkové konanie, ktoré by preukazovalo žalobcom tvrdené skutočnosti a dlhotrvajúce porušovanie dobrých mravov voči jeho osobe. K nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom darovacích zmlúv nebola zriadená žiadna ťarcha, ani právo darujúceho tieto užívať, či už formou obligačného záväzku alebo formou vecného bremena, nebola ani následne medzi darcom a obdarovaným uzavretá žiadna dohoda o ich užívaní. Žalobca podľa žalovaného neunesol dôkazné bremeno a ani bremeno tvrdenia na preukázanie takých rozhodujúcich skutočností, ktoré by umožňovali prijať záver, že správanie žalovaného má mať charakter hrubého porušenia dobrých mravov. Žalovaný súhlasil aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Dôvody uvádzané žalobcom na nepriznanie trov konania sú nedôvodné. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Žalobca tieto okolnosti bližšie nešpecifikoval a ani uplatnenie § 257 CSP riadne nezdôvodnil. Žalovaný navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdiť a priznať žalovanému aj náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 a § 262 ods. 1 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

12. V odvolacom konaní preskúmal odvolací súd vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP (viazanosť rozsahom odvolania), viazaný odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, vrátane svojho oprávnenia preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok z úradnej povinnosti podľa § 380 ods. 2 CSP, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III. je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. V odvolacom konaní nezistil odvolací súd žiadne dôvody na zmenu alebo zrušenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP alebo podľa § 389 ods. 1 CSP. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože v danej veci nezistil dôvod k tomu, aby zopakoval alebo doplnil dokazovanie vykonané pred súdom prvej inštancie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP odvolací súd verejne vyhlásil vo veci rozsudok.

13. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednávania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Postupom súdu prvej inštancie nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje. Hlavne poukazuje na ods. 13. až 19. napadnutého rozsudku, v ktorých súd prvej inštancie zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie. Práve z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie a s ktorými sa stotožňuje. Odvolací súd v rámci postupu podľa § 387 ods. 2 a 3 CSP k odvolacím dôvodom žalobcu uvádza:

15. Predpokladom úspešného uplatnenia práva darcu na vrátenie daru je také správanie sa obdarovaného, ktoré je možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov a to s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Hrubé porušenie dobrých mravov nie je každé správanie, ktoré je neetické, resp. ktoré nezodpovedá spoločensky uznávaným pravidlám slušného správania. Za hrubé porušenie dobrých mravov možno považovať napríklad násilné alebo hrubo neslušné správanie obdarovaného voči darcovi alebo členom jeho rodiny, sústavné neposkytovanie potrebnej pomoci (napr. v starobe alebo chorobe), fyzického napádania darcu obdarovaným, sústavné odmietanie poskytovania výživy, na ktorú je darca voči obdarovanému odkázaný a iné.

16. Rozhodovacia prax súdov je jednotná v posudzovaní, čo je možné považovať za hrubé porušenie dobrých mravov obdarovaného voči darcovi. Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. 2Cdo/108/2007, 3Cdo/218/2010) uvádza, že je potrebné pri posudzovaní správania obdarovaného vziať do úvahy aj správanie darcu v tom zmysle, či práve správanie darcu nie je príčinou správania sa obdarovaného. Ide o princíp vzájomnosti, pri ktorom je potrebné vziať na zreteľ nielen správanie obdarovaného, ale aj správanie darcu.

17. V danom prípade súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver. V konaní pred súdom prvej inštancie vyšlo

najavo, že samotný darca vstupuje a prechádza po pozemku žalovaného – obdarovaného, svedok (syn žalobcu a nevlastný brat žalovaného) potvrdil, že si požičiavajú náradie alebo si zoberú benzín bez toho, aby s tým žalovaný dopredu súhlasil. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalobca nepreukázal svoje tvrdenia uvádzané v žalobe a v priebehu konania. V konaní nebolo preukázané, že pri uzavretí darovacej zmluvy sa žalobca so žalovaným dohodli na užívaní pozemkov darcom a nebolo preukázané a ani špecifikované tvrdenie, že žalovaný dlhodobo neposkytuje žalobcovi pomoc. Každá strana sporu má nielen povinnosť tvrdenia, ale aj povinnosť predložiť, resp. navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy.

18. V odvolacom konaní neboli nezistené žiadne dôvody na iné posúdenie skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie, ktoré vychádzajú z obsahu súdneho spisu a dávajú dostatočný podklad vo výroku jeho rozsudku vo veci samej. Odvolacie námietky žalobcu posúdil odvolací súd ako nedôvodné. Súd prvej inštancie dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na každú odvoláciu námietku žalobcu. Rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom výroku II. vecne správny a táto vecná správnosť predstavuje správnu aplikáciu a interpretáciu právnych noriem na základe správne zisteného skutkového stavu.

19. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o náhrade trov konania (výrok III.), o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, vychádzajúc zo zásady zodpovednosti za výsledok (zásada úspechu) a miery úspechu, ktorá sa zisťuje tak u žalobcu ako aj u žalovaného, pričom svoje rozhodnutie zrozumiteľne a jasne odôvodnil. Námietky žalobcu k možnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP posúdil odvolací súd ako nedôvodné. V sporovom konaní sa povinnosť nahraďiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní (§ 255 CSP). Aplikácia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Uplatnenie tohto osobitného kritéria na nepriznanie náhrady trov konania prichádza do úvahy len výnimočne a má sa vykladať prísne reštriktívne. Dôvody hodné osobitného zreteľa nie sú v zákone striktné uvedené. Takýmto dôvodom môže byť napr. neprimeraná tvrdosť, zložitnosť doposiaľ neriešenej právnej problematiky, zložitnosť prípadov výkladu medzinárodnej zmluvy, osobné pomery strany sporu a nízky príjem, a iné. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by bola možná aplikácia ustanovenia § 257 CSP.

20. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. a III. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný a preto mu odvolací súd priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) :

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)
- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)
- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
  - dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
  - v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
  - dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).